

ÉLNEK FÉRFIAK

Miféle készülék a testem,
miféle műszer, hogy kileng,
hogy kileng, de semmit nem jelöl,
számlapja sehol. Mi lett

a régi, a régi szép időből?
Szüleink mesélnek felőle:
mikor te kicsi voltál!
Jóevő, friss, erős! Hihető-e?

Nem, már nem hiszem. Fáradt
vagyok, nincs semmi munkám,
álmod se topognak szívemben,
kihült a homlokom, múltán

az ifjúság. De élnek férfiak!
Kifutnak a rétre, dresszük csikos, mint az árnyék,
ágot tartanak fejük fölé, befutják a távot,
hogy tigrisnek is elég.

HÓNA ALATT PIROS ALMA GÖMBÖLYŰ

Hóna alatt piros alma,
gömbölyű.
Szög van verve a bakancsba,
gömbfejű.

Lába, mint a héjafosztott
karcsú ág.
Hábmellkasú lombok viszik
föl a lányt.

Ott leteszik a vizecsek
dombtetőn,
vissza se néz, tovarepdes
hatszögön.

A két bakancs nyögve lóstat,
zihálva.
Sárfiókák bukdácsolnak
utána.

Fészekhagyók, mért röpültök
el vele?
Kosarában pici sülttök
fekhelye.

Nem jut néktek semmi részen
semmi hely,
ónesőben, ólomréten
énekel.

Vasharangok földbeásva
konganak.
Sárfióka mit csinálna?
Azna csak.

Egér szunnyaq a zabkéve
szög haján,
futócsillag, hull a vércse,
lecsap ám!

Hold jön föl a messzi égre,
néma árny,
csillag csördül a sötétbe,
mint a lánc.

Ezüstszeme kereksege
buborékot nyom a rétre,
benne tátog szemefénye,

uszonyt emel éji béke,
elrepül.
Gyöngye fészke kipihézve,
fekhelyül.

Ne vágyakozz, sárfióka,
hús agyag!
Nézd, a lángok eltaposva
alszanak.